

Východní Evropou už zase obchází strašidlo. Tentokrát je to strašidlo separace. Stojí za námahu se zamyslet proč právě my, Slované, vždycky skočíme na nějakou zaručenou teorii vymyšlenou na západě. Podle jisté teorie je prý tím, že již v dávné minulosti nás naši kmenoví ná-

MIDHAT AJANOVIĆ ("Večernje novine")

čelníci prodávali do otroctví ještě v dobách, kdy již v Evropě něco takového bylo zavrženíhodné. Odtud tedy pochází i synonymum slova "Slovan" v angličtině "Slav" a "slave" = otrok. Inu zdá se, že to má reálné jádro. Naše barbarská nevykvašená minulost nás zase jednou nutí, abychom šli zase jednou nevyzkoušenou cestou tentokrát zpátky do historie k těm státním útvarům kmenových náčelníků. V.H.

LDS Liberálové

Tak to mě podržte! Kdo všechno se nestane stane liberálem. Už i docent František Trnka se Zemědělskou stranou budou napříště tvořit Liberálně sociální unii. Kdybych býval věděl, že v liberálním spektru naší politické scény bude taková hrozná tlačenička /Občanské hnutí se také rozhodlo devalvovat ideu liberalismu/, asi bych, ještě za Jákeše, nevstupoval do jediné nepovolené politické strany mimo Národní frontu. Už teď začínám mít takový nepříjemný mrazivý pocit, že v příštím parlamentě to bude zase samý liberál a liberalismus jako takový se tak dokonale zkompromituje, na Slovensku se rovněž jedna silná strana neočekávaně rozhodla, že se zaštití liberalismem. U vy!! Možná, že se v naší zemi stane nepsanou tradicí, že vládní strany vždy po pětiletém období vládních radovánek takovýmto indiánským způsobem doběhnou voliče. A opoziční o to víc, viz výše. V.H.

u v z i t ě š t ě l a :

1. Sidonia Dědinová: Marián Ježík - oběť s a m e t u.
2. Prof.Dr.Ing.Libor Brom: Jsme stále v e x i l u !
3. I my jsme děti této země - Sudetští Němci včera dnes a zítře.
4. Josef V o h r y z e k, literární kritik a překladatel.
5. Karol Sidon doma. I.B.SINGER - Stará láska /Věstník/

Předpokl.cena: 1,- Kčs MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 8 ž i r n o

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
rada: Marta Zemanová

Uzavěrka: 27.7.91

31

LIBERALISMA

VĚSTNÍK 5/53

Josef Vohryzek

Literární kritik, prozaik a překladatel Josef Vohryzek se narodil 17.května 1926. Roku 1940 uprchl do Švédska. po návratu absolvoval studium češtiny a literární vědy na U.K. V letech 1956-8 a 1964-72 pracoval jako redaktor nakladatelství Čs spisovatel (koncem 60 let zde založil edici Tangens, určenou nové české próze). od r.1958-9 jako odborný pracovník Ústavu pro českou literaturu ČSAV. Od půle 50.let recenzoval - nejvýrazněji v časopise *Květen* - díla mladých českých prozaiků (mj. A.Lustiga, L.Aškenazyho, E.Valenty, J.Weila) i autorů zahraničních (např. H.Bölla, I.Babela). Vohryzkovy detailní, věcné kritiky, v nichž se nevyhýbal komparaci s prozaiky západními, jeho stále důrazněji demonstrováná nechuť k literatuře, jejíž obzor je zahrazen literární tradicí nebo stimulým apriorismem ideologického přepisu skutečnosti (J.V., *Květen* č.6/58) nevyhovovaly tehdejšímu představám o kritické práci (viz Vohryzkova polemika s marxistou J.Hájkem, *Květen* č.3.4/57; č.3/58) a byly důvodem, proč musel r.1959 z ČSAV odejít a stát se překladatelem na volné noze (mj. překládal A.Strindberga, s J.Hiršalem švédskou poezii aj.). Podruhé musel své zaměstnání opustit r.1972: živil se jako poštovní doručovatel, skladník, noční hlídač, studnař. Byl mezi prvními signatáři Charty 77, v r.1987 byl jedním z jejích mluvčích

Od sklonku 70.let publikoval v samizdatových časopisech, především v *Kritickém sborníku*. Vohryzkovy původní prózy (*Chodec*, 1964; *Velká dáma*, 1976) a kritickou tvorbu z let 1955-84 zahrnuje ineditní soubor *Knihy Josefova* (Edice Expedice, 1986). Po listopadu 1989 se J.Vohryzek vrátil na stránky našeho tisku. Zabývá se mj. problémem antisemitismu.

-am-

Karol Sidon doma

Prozaik, dramatik, scénárista, autor rozhlasových a televizních her KAROL SIDON (nar.9.8.1942) vystudoval pražskou FAMU. Do roku 1969 pracoval jako dramaturg studia Jiřího Tmky a posléze redaktor Literárních listů a Listů. Po zrušení Listů musel vykonávat nekvalifikovanou práci. I tu získával po podpisu Charty 77 s velkými obtížemi: žil pod neustálým dohledem StB. Roku 1983 odešel do Heidelbergu (SNR), kde studoval hebraistiku na *Hochschule für jüdische Studien*. Po listopadu 1989 se vrátil do Československa a nyní pokračuje v Jeruzalémě v hebraistických studiích.

Jak ovlivnilo studium vaši literární práci?

Uvědomil jsem si daleko větší odpovědnost za to, co člověk píše - a jak to píše. Bylo to i v souvislosti s mým studiem hebrejštiny. Četl jsem bibli v originále - a to má na člověka hluboký vliv. Jsou to slova moudrých lidí

Sieger Israel - durch auserwählte Tapferkeit

Siegfaktor: mutige Selbstbeherrschung trotz 39 Scud-Angriffen, ständige Angst vor Giftgas. Die Szene, in der alle Welt Israel ins Herz sehen konnte: Jerusalem, die Philharmonie, der Geiger Isaaq Stern spielte Mozart. Im zweiten Satz heulen die Sirenen. Das Publikum stülpt sich Gasmasken über. Die Musiker, die keine haben, flüchten. Isaaq Stern tritt vor. Spielt ohne Gasmasken ein Adagio von Bach. Plötzlich sagt alle Welt: Welch ein Volk!

I.B.SINGER - Stará láska

Představuje-li židovství v dílech nejvýznamnějších amerických židovských spisovatelů (B.Malamud, S.Bellow, Ph.Roth, N.Mailer, J.D.Salinger, E.L.Wallant) úděl obecně lidský ("každý člověk je Žid"), v knihách *Jicchoka Baševise Singera* jsou židovská historie, kultura a náboženství jedním z hlavních témat a inspiračních zdrojů.

Právě proto byl u nás I.B.Singer - nositel Nobelovy ceny za literaturu pro rok 1978 - autorem nevídaným. Čeští čtenáři jej znali pouze ze dvou próz zařazených do výboru z jidiš povídek *Rozinky a mandle* (Odeon, 1968) a z ineditního vydání románu *Šoša* (Knihovna Střední Evropy, 1986), ze samizdatových vydání jeho povídek a pohádek (*Revolver* Revue č. 2, 3, 4, 5, 11; publikace edice Alef 1987, 1989) a z *Židovské ročenky* (1988). Singerovým samostatným knižním debutem v Čechách byl až výbor z povídek z let 1957-85, nazvaný *Stará láska* (Odeon 1987, 2.vyd.1990), který svým uspořádáním dobře naznačuje motivickou šíři autorova rozsáhlého prozaického díla. Ve výboru nacházíme povídky spjaté s rodným polsko-židovským venkovem a jeho tradicemi, příběhy zachycující atmosféru varšavských literárních kruhů, i povídky z prostředí amerických emigrantů. Povídky humorné, melancholické, milostné, snové, jakoby pohádkové, povídky, v nichž se - podobně jako v příbězích chasidských rabinů - prolíná svět obyčejných smrtelníků se světem ryze duchovním.

Singerovy prózy jsou nejen mistrovskými uměleckými díly, ocenitelnými měřítky literární kritiky, ale též životným zprostředkováním čehosi neopakovatelného, zmizelého - světa tradičního východoevropského židovství a jeho pravd "starých jako svět". A tak jen doufejme, že plánovaná vydání Singerových románů *Šoša* a *Nepřátelé aneb milosrnný příběh* (oba chystá nakl.Odeon) nepotká podobný osud jako část nákladu *Staré lásky*, který pro nedostatek místa v přeplněných skladech skončil ve stoupu.

-am-

Karol Sidon

a právě v nich cítíte onu nescírnou odpovědnost, odpovědnost vůči čtenáři, respektive vůči záku. Hledám ve slovech nyní víc, o to více, že jsem se dostal do styku s jinými jazykovými prostředními. Mám pocit, jako by mezi mnou a češtinou došlo k určitému odcizení, jako by se jazyk české beletrie dotýkal věci jen zvnějšku, po povrchu a neprostupoval je dovnitř...

Jste prozaik a dramatik, ale všechny vaše hry byly u nás doma zakázány...

Ano. První byla hra *Latiny* (1972), neuváděla se ani hra *Labyrint* (*Cirkus podle Komenského*) z téhož roku. Přibližně ve stejnou dobu vznikly hry *Shapira* a *Zpívej mi na cestu*. Roku 1980 jsem s ochotníky nastudoval pro uzavřené představení židovské obce v Praze púrimovou hru *Mordechaj a Ester* (označil jsem ji jako starou lidovou hru bez mého jména), ale těsně před uvedením mne zase na dva dny zavřeli - a tím skončil i můj pokus o práci s mládeží na půdě židovské obce.

Dívaldo E.F.Buriana teď uvádí vaši hru Shapira. Co je podle vás jejím hlavním tématem?
Po napsání *Shapiry* jsem si dlouho ani neuvědomoval, o čem ta hra je. Pochopil jsem to teprve teď, když jsem si to přečetl. Když jsem *Shapiru* psal - a to bylo v době, kdy jsem ještě psát směl - jsem viděl, jak lidi zrazují, jak zrazují jeden druhého, své mínění, své "lepší já". Myslím, že jsem napsal hru o zradě.

Odjíždíte do Izraele, abyste pokračoval ve studiích?

Abych tam dostudoval a asi po třech letech se jako rabín vrátil do Prahy. Snil jsem o Izraeli v nejtěžších dobách svého života, vytvářel jsem si iluze, prožíval obavy, co tam budu dělat. Když jsem pak vstoupil na jeho půdu, rázem ze mne spadla veškerá obava a já cítil, že jedině tady jsem doma... Život donutil člověka zvolit si vlastní cestu, je to cesta zrání duše... a když dozraje, tak se narodí.

(Text je montáží z rozhovorů s K.Sidonem, otištěných v časopisech *Scéna* 14.11.90, *Reportér* 14.12.90 a *Nové knihy* 46/90.)

Josef Vohryzek

Marián Ježík — oběť sametové justice

Sidonia Dědinová

Skutečnost, že stále ještě nesedí ve vězení ti, kteří se dopustili masových zločinů proti našim národům, je vyvážená faktem, že v našich ponurých, nelidských věznicích dodnes sedí lidé, kteří měli už dávno být puštěni na svobodu, a to s omluvou, zadostiučiněním a odškodněním.

Premiér Československé federativní republiky je člověk, který byl předsedou stranické organizace Adamcovy vlády. Není divu, chrání-li své dřívější ovečky. Místopředseda vlády Rychetský, který nemůže z pochopitelných důvodů přijít na jméno politickým emigrantům, byl činný v komunistické justici. Místopředseda Federálního shromáždění Jiří Činčák byl komunistickým právníkem. Divíme se, nejdě-li demokratická reforma kupředu? Divíme se, jestliže sedí dodnes ve vězení lidé, z nichž dřívější StB s justicí vyrobili „kriminální případy“, a justice „sametová“ v tom věrně pokračuje?

Toto je případ chlapce, kterého komunistická justice ve 22 letech odsoudila na 20 roků vězení — to znamená téměř na dvojnásobek dosavadního života. Postižený Marián, dnes 29letý, píše:

„Bol som odsúdený komunistickými inkvizitormi na prakticky likvidačný trest, bol som odsúdený za nenávisť, bol som odsúdený na výstrahu! A pritom aj laik vie, že výstražný trest nemôže byť spravodlivý.“

Důvod odsouzení: nezdařený pokus o útěk do zahraničí.

S metodou pokusu souhlasit nelze: údajně byl jeden člověk zraněn, byly ukradeny zbraně — avšak nepoužity — bylo ukradeno auto, několik lidí bylo vzato jako rukojmí. Nicméně nikdo nebyl zabit. Marián si za to odseděl 7 let, a sedí dodnes.

Komunistická justice ve spolupráci s StB vykonstruovala „pokus o vraždu“ — ale mrtvola není žádná — a z toho vyvodila trestný čin „teroru“.

„Sametová justice“ navzdory několika odvoláním obhajuje stanovisko justice komunistické, slevila jen 4 roky, což znamená, že Marián by měl sedět dalších 10 let. Postižený píše:

„Bol som odsúdený za trestný čin teroru na dvadcať rokov, a to som nikoho nezabil, nikoho som zabíť nechcel a nespravil som ani žiadnu väčšiu finančnú škodu! Chcel som sa len dostať z tejto prekliatej republiky, v ktorej vtedy vládol komunistický zločinecký režim.“

Západoněmecká soukromá televizní stanice *Tele 5* vypátrala případ Mariána Ježíka v podstatě náhodou, při filmování v smutně proslulé věznicí Leopoldov. Na dotaz a po dodání televizní videokazety odpověděl redaktor *Tele 5* 9. ledna 1991 za kancelář prezidenta republiky dr. Martina Bútora. Líčí „extrémní brutalitu“, jíž se tehdy 22letý Marián dopustil.

Právník dr. Bútor úmyslně zamlčuje motiv Mariánova činu — totiž pokus o

útěk do zahraničí. Bútor činí z Mariána hrubého zločince. Tím, že dr. Bútor zamlčel základní fakt skutkové podstaty, dopouští se vědomě klamání veřejnosti. Dr. Bútor zamlčel, že při původním líčení šlo o §109, který byl mezitím plně amnestován. Marián píše, že —

„pět rokov odseděl na politickém oddelení Hlava I za trestný čin proti republike.“

Československá federativní republika tedy ve svém stádiu „křehké demokracie“ vědomě šetří masové zločince, ale nechává dosud ve vězení minimálně jednoho člověka, který byl politickým vězněm komunistického režimu. Nabízí se otázka, zda není Marián Ježík pouhým vrcholem ledovce. A kolik dalších případů de facto politických vězňů by se v naší „křehké“ republice našlo. A další otázka: kdo vlastně činí tuto demokracii křehkou? Nepochybně příslušníci StB a nomenklatury, z nichž někteří dodnes mají tu drzost řídit tento stát. A nechávat za mřížemi lidi, kteří si už odseděli své „v nelidských podmínkách na politickom oddelení,“ jak píše Marián, a pokračuje:

„Tie najzávažnejšie veci v mojom prípade vykonštruovala bývalá ŠtB — odporná zločinecká organizácia.“

Pripůštám, že som sa dopustil istých trestných činov, za ktoré by som ale v žiadnom právnom štáte nedostal viac ako to, čo už mám odsedené.

Sedím vo vězení už viac ako sedem rokov a za to, čoho som sa dopustil, je to viac než dost.“

Z tohoto „více než dost“ vycházíme. Televizní společnost *Tele 5*, stejně jako skupina krajanů z Mnichova, sdružená v Občanském fóru Mnichov, společně s poslancem a členem branně-bezpečnostního výboru Federálního shromáždění, se během posledních pěti měsíců obrátili na prezidenta republiky, generální prokuraturu ČSFR, ministra spravedlnosti, rehabilitační oddělení generální prokuratury. Nadarmo. Marián sám učinil podobnou zkušenost:

„... určité komunistické sily, ešte stále pôsobiace v justícii, stále kalia vodu. Na všetky moje žiadosti a sťažnosti reagujú negatívne. Teraz skúma prípad generálna prokuratúra ČSFR, ale už neverím nikomu. StB spracovala môj prípad tak dokonale, že voči jej záverom je ťažké niečo namietat. Ovšem problematiky znalý človek by okamžite pochopil, že v tej veci nie je ničो v poriadku.“

Zahraniční politická emigrace, stejně jako demokratický vysílák *Tele 5*, či angažovaný poslanec Federálního shromáždění, pochopili, že ve věci Mariána Ježíka cosi není v pořádku. Ještě méně v pořádku jsou justiční orgány, včetně dr. Bútorů z prezidentské kanceláře, kteří se prokazatelně dodnes nezabývali skutkovou

podstatou Mariánova případu a bez ustání jen papouškují závěry komunistické justice, dokonce se dopouštějí podvodu vůči zahraničí, vynechávají-li motiv a podstatu Mariánova činu, který on sám charakterizuje takto:

„Nikto nesmie nikdy zabudnúť na to, že v normálnej demokratickej spoločnosti, ktorá by zaručovala každému občanovi jeho slobody, jeho práva a např. možnosť vycestovania kedykoľvek do zahraničia, by som sa toho trestného činu nikdy nedopustil!“

Marián píše, že by se chtěl zapojit do života společnosti, chtěl by se vrátit k své nemocné matce, která je v těchto tvrdých hospodářských časech bude určitě potřebovat. Chce jen žít a pracovat! Tento lidský aspekt, tolik propagovaná lidskost v době Charty a VONSu, jsou zřejmě dnes zanedbatelné argumenty.

Pan generální prokurátor Gašparovič, poradce prezidenta republiky pan dr. Bútor, nemají hodnes odvahy soudně stíhat a trestat Husáka, Jakeše, Bifaka a další masové zločince a vrahy našich národů, kteří zabednili hranice a nechali tam střel po lidech. Na Mariána, který se bezúspěšně pokusil přeběhnout na stranu svobody, na toho si troufají.

Nenávisť a závist jdou tak daleko, že ani tříkilový balíček potravin k vánocům nebyl Mariánovi předán, a po dvou měsících se vrátil zpět do Mnichova.

V Leopoldově sedí dodnes politický vězeň Marián Ježík za to, že chtěl před léty utéci z komunistického státu.

V stejné době nás dostihuje zpráva o těžkém incidentu na československo-sovětské hranici: na sovětské straně bylo údajně zastřeleno 14 lidí pro pokus o přechod. Na čí stranu se v tomto případě deklarativně postaví naši představitelé?

Marie Provazníková zemřela

(SE) — Ve státě New York zemřela dne 11.1.1991 v pozeňnaném věku 100 let bývalá náčelnice Československé obce sokolské Marie Provazníková. Krátce před minulými Vánocemi natočila na zvukový pásek svůj poslední odkaz sokolským bratrům a sestřím, ze kterého vyjímáme:

„Moji milí bratři, moje milé sestry, nemohu najít vhodná slova, abych vám poděkovala za všechny pozornosti, kterými jste mě zahrnuli k těm neblahým stým narozeninám. Je to trochu mnoho na jednoho člověka. Já bych chtěla s vámi mluvit tak srdečně, ne slavnostně, ne jako stoletá socha, ale jako jeden z vás...“

Věřte, já jsem něco dokázala za svého dlouhého života. Bylo to však jen proto, že jsem měla vaši důvěru...“

Bratři a sestry, chtěla bych vás poprosit, abyste zůstali věrni Tyršovi — a v tom budete zajedno — a s druhým velkým sokolským vůdcem Masarykem. Buďte věrni Tyršovi a Masarykovi...“

Největší zločin úpadkového období 42 roků byl ten, že lidé si přestali věřit. Kde není víra, tam není láska. A kde není víra

Občanské fórum Mnichov, které neodstoupí od svého názvu, leží v našem tisku jako jediný odůvodněný název, leží v žaludku jak jsem si všiml v našem tisku více lidem sděle starých struktur. Tím, že jako první zvedlo kampaň za propuštění M. Ježíka dokázalo, že má právo mluvit i do našich věcí. Marián Ježík je na svobodě. V.H.

Proto jsem dala tisknout ze své chudé kapsy Tyršův základní článek „Náš úkol, rost až do členství. Takovým sokolům, které žádá od nás i T.G.M., když řekli: „Každý opravdový sokol bude strážcem a ochráncem naší demokracie.“ K této práci máte, bratři a sestry, pozeňnaní a mé upřímné a z hloubi duše jdoucí přání. Vaše Marie Provazníková. Nazdar!“

Proto jsem dala tisknout ze své chudé kapsy Tyršův základní článek „Náš úkol, rost až do členství. Takovým sokolům, které žádá od nás i T.G.M., když řekli: „Každý opravdový sokol bude strážcem a ochráncem naší demokracie.“ K této práci máte, bratři a sestry, pozeňnaní a mé upřímné a z hloubi duše jdoucí přání. Vaše Marie Provazníková. Nazdar!“

My, sudetští Němci, bychom Čechům rádi pověděli, že svou vlast milujeme stejně jako dříve, její úpadek nás bolí a jsme ochotni přispět k její obnově.

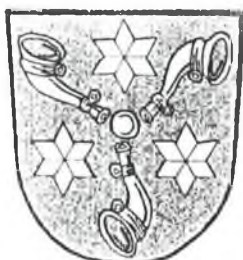
Naším cílem je zahájit o těchto myšlenkách rozhovor s českým národem a jeho demokraticky zvolenou vládou.

Přáli bychom si, aby škody, které na našich národech spáchala nacistická diktatura, vyhnání z vlasti a stalinská diktatura, byly mírovou cestou napraveny.

Sudetoněmecký krajanský spolek
Hochstr. 8, D-8000 München 80
☎ 0049 89 48000341

Cheb – Eger

Jasná – Jägerndorf

Znojmo – Znaïm

Prácheň – Prachitz

Der Tag ist da!

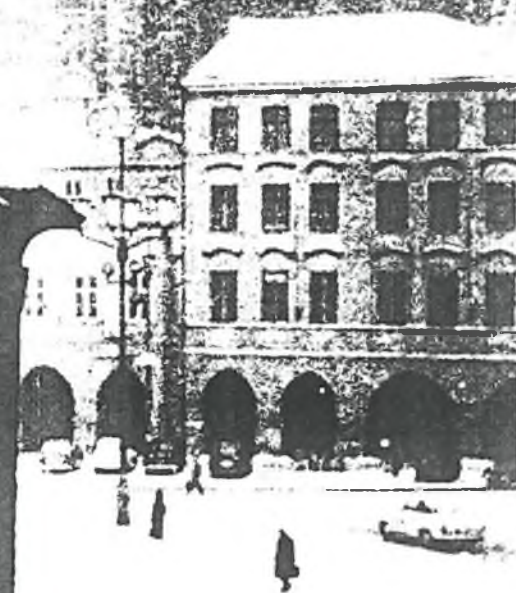
**Der Rausch
der Freiheit**

Lachen und Küsse

*Sudetští Němci
včera
dnes
a zítra?*

**Die
Heimat
ist frei**

*I my
jsme děti
téhož věku*

*N*aše společná vlast Boiohema či Bohemia, pojmenovaná po keltských obyvatelích Bojích, má v češtině jen jedno označení — Čechy. V jejich historických hranicích žily dva národy, Češi a Němci. Díky jedinému českému označení země, i jedinému přídavnému jménu „český“, docházelo často k historickým, zeměpisným i politickým nejasnostem a různicím. Na některé známější i méně známé skutečnosti bychom zde rádi upozornili.

Víte, že

- předchůdci sudetských Němců sídlili v Čechách a na Moravě nikoli teprve od roku 1938, nýbrž přišli téměř před tisíci léty jako pokojní osídlenci na výzvu vládců této země, aby jako němečtí rolníci, horníci a mniši již v 11. a 12. století obhospodařovali neosídlená okrajová území,
- kníže Soběslav roku 1176 vzal německé měšťany a obchodníky z pražského podhradí „pod svou milost a ochranu“,
- četní vládcí této země byli příbuzensky spojeni s německými rody, jako například Přemysl Otakar II.; jeho matka byla německá královská dcera a za ženu si vzal německou princeznu,
- pražská univerzita byla roku 1348 založena Karlem IV. jako říšská instituce pro oba národy této země, a sloužila jim až do rozdělení v roce 1882 jako společné vysoké učení,
- v husitské reformaci hráli zpočátku vedoucí roli také němečtí kazatelé,

□ zemské povstání roku 1618 nebylo českým národním povstáním, nýbrž vedla je společně protestantská šlechta „obou jazyků“ proti katolickému režimu rodu Habsburků,

□ mezi 27 příslušníky zemské šlechty, popravenými po bělohorské bitvě na Staroměstském náměstí roku 1621, bylo i 5 německých pánů,

□ zavedení všeobecné školní docházky za císařovny Marie Terezie a zřízení základních škol s mateřským vyučovacím jazykem přispělo rozhodujícím způsobem k zachování české řeči,

□ podle výsledků sčítání lidu v roce 1921 žilo na území tehdejšího Československa 6,8 miliónu Čechů (50 %) a 2 milióny Slováků (15 %), spolu se 3,2 miliónu Němců (23 %) a celkem s 1,6 miliónu Maďarů, Ukrajinců a Poláků (dohromady 12 %),

□ většina sudetských Němců a jejich politiků až do roku 1937 opravdově usilovala o spolupráci s Prahou, přičemž jejich proklamovaným cílem nebylo odpoutání od československého státního svazku, nýbrž udělení přiměřené autonomie,

□ oslabování sudetoněmeckého hospodářství uskutečňované Prahou a z toho plynoucí nadměrná nezaměstnanost sudetských Němců od počátku třicátých let podstatně zotročovalo národnostní napětí mezi Čechy a Němci,

□ bezprostředně v průběhu násilného vyhánění z vlasti po ukončení druhé světové války zahynulo mnoho desítek tisíc sudetoněmeckých a karpatoněmeckých civilistů,

□ vedoucí osobnosti tehdejšího Československa nesou hlavní vinu na oněch straš-

ných událostech, poněvadž veřejně vyzývaly k pomstě a odplatě ve smyslu ničím nepodložitelné kolektivní viny sudetoněmeckého obyvatelstva...

V první polovině 20. století si Češi a Němci navzájem způsobili mnoho utrpení, což přivodilo velké škody oběma národům této země:

Nacismus pokořil Čechy ustavením Protektorátu Čechy a Morava. V letech 1945 až 1947 bylo z historických českých zemí vyhnáno 3 a půl miliónu sudetských Němců. Po ztrátě domova, kterou utrpěli sudetští Němci, zasáhla český národ s komunistickým pučem roku 1948 ztráta svobody.

Již roku 1950 se sudetští Němci v „Chartě vyhnanců z vlasti“ zřekli pomsty a odplaty, vyhlásili ochotu k smíření, a ve Wiesbadenské dohodě začali společně s Čechy žijícími v exilu rozvíjet myšlenku nového soužití.

Vůli k obnovenému partnerství stále znovu zdůrazňovali, avšak komunistický režim v Praze je soustavně ignoroval. Navíc falšoval společné dějiny Čechů a Němců v této zemi a sudetské Němce pomlouval jako „revanšisty“. Po jejich vyhnání byla sudetoněmecká sídelní území vystavena ekologickému a hospodářskému úpadku a kulturnímu rozkladu.

Nyní zřejmě nastává čas nového začátku.

Sudetoněmecký krajanský spolek, jako demokraticky volený politický představitel sudetských Němců, zastával od samého počátku stanovisko, že v úvahu přicházejí jen taková řešení, s nimiž budou souhlasit oba národy.

REDAKCE:

Cába Stanislav
Dolejší Josef
Herman Josef
Kalenda Karel
Dr. Ing. Kobliha B.
Komínková Marie
Kroulík Břetislav
Meců Jára

Vydavatel, šéfredaktor
a grafická úprava:
KOMÍNEK MILO

Zástupce šéfredaktora
KOUDELKA JOSEF

Vydává a tiskne:
Moravia Publishing Inc.
2098 Dundas Street West
Toronto, Ont., Canada
M6R 1W9
Tel: (416) 533-4242
Fax: (416) 533-2205

Redakce "Svědomí" v ČSFR:
KOUDELKA JOSEF,
(vedoucí)
poštovní schránka 95
772 00 Olomouc
Tel: (068) 25834

Vychází dvakrát měsíčně

* * *
Redakce za podepsané články
nenese zodpovědnost
a nemusí se s jejich obsahem
ztotožňovat

Nevyžádané rukopisy
se nevracejí

Jsme stále v exilu!

PROF. DR. ING. LIBOR BROM

Dokud vše ve Střední Evropě se děje za trvajících přítomnosti okupační sovětské armády a policie, dokud naše vlast je ovládána komunisty a "bývalými komunisty" a dokud lidé ze všech končin vlasti nám píší "buďte rádi, že jste venku" - jsme v exilu.

Dokud vše v Čechách, na Moravě, Slovensku a Podkarpatské Rusi se děje z milosti soudruha Gorbačova a jeho českých a slovenských panáků, dokud naše vlast je v rukou pochybných mezinárodně napojených byrokratů a dokud lidé všech povolání nám píší, že "touží žít v míru jako žijeme my" - jsme v exilu.

Dokud vše v naší staré domovině se zmítá před výbuchem sovětského vězení národů, dokud naše vlast je manipulována ohromnou mašinérií sekulárních otroků a dokud lidé všech možných zájmů nám píší, že "existují v džungli a strachu" - jsme v exilu.

Dokud mezinárodní komunisté za vedení soudruha Gorbačova bojují za svou "Druhou světovou socialistickou revoluci," dokud naše vlast udržuje vyvlastnění těch, které jednou vyštvala a dokud lidé nám píší "zůstaňte, kde jste" - jsme v exilu.

Jsme v exilu, poněvadž nevěříme, že bez likvidace komunizmu v SSSR je v Evropě zajištěna svoboda.

Jsme v exilu, poněvadž nevěří-

me, že bez likvidace komunizmu v ČSFR je ve vlasti zajištěna demokracie.

Jsme v exilu, poněvadž nevěříme, že bez likvidace panství moskevských panáků, nebudeme ve vlasti jednou zaskočeni tak, jak byl Druhý národní exil zaskočen Národní frontou a jejím prezidentem po návratu z druhé světové války.

A s naším rozhodnutím zůstat v exilu náš zubožený lid ve vlasti souhlasí. Někdo z našich národů musí přece zůstat na moskevském Kremle a pražském Hradu nezávislým!

A to, konec konců, může být jen exil!

Jsme přesvědčeni:

**Tak, jako nemůže být
z vlka beránek
a z černocho běloch,
tak vláda z bývalých
komunistů nikdy nebude
demokratická!**

**Všechno je jen přetvářka
a pustá lež!**

**Byli to právě komunisté,
kteří 42 let šlapali
po lidských právech!**

K. H. MÁCHA

MÁJ (úryvek)

Byl pozdní večer - první máj -
Večerní máj - byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
Kde borový zaváňel háj.
O lásce šeptal tichý mech;
Kvetoucí strom lhal lásky žel,

Svou lásku slavík růži pěl,
Růžinu jevil vonný vzdech.
Jezero hladké v křovích stinných
Zvučelo temně tajný bol.
Břeh je objímal kol a kol;
A slunce jasná světů jiných
Bloudila blankytnými pásky,
Planoucí tam co slzy lásky...

**"Můžeme mluvit o citech
pokud je nám libo,
avšak žaludek je jediným
skutečným sídlem blaženosti..."**

Jerome Klapka Jerome

Jerome Klapka Jerome - narozen 2. 5. 1859, anglický humorista (Tři muži ve člunu ap.)